

Vier vrijgezelle
vriendinnen

Vier vrijgezelle vriendinnen

Els Mertens

Schrijver: Els Mertens
Coverontwerp: Els Mertens
ISBN: 9789402160444
© Els Mertens

1 Zon, zee, strand en Sangria

Zon, zee, strand ... wat had een mens nog meer nodig om een geweldige vakantie te hebben?

“Sangria!” riep mijn vriendin Laura, terwijl ze kwam aanlopen met een grote kruik Sangria en vier glazen.

Sangria! Dat heeft een mens nog nodig voor een geslaagde vakantie.

“Girls, laten we toasten op een leuke vakantie!” zei ik. “Laten we het voorbije half jaar afsluiten, want zeg nu zelf, het waren zes maanden om snel te vergeten, niet?”

Iedereen knikte bevestigend. Ongelooflijk dat vier meiden die elkaar al bijna hun hele leven kenden, allemaal gedumpt waren op zes maanden tijd. Al grappend hadden we gezegd dat dit een complottheorie was, een pact tegen ons.

“Vergeet die sukkels en losers van mannen die ons hebben laten zitten, en concentreer je op de mooie dingen,” ging ik verder, “zoals die knappe kerel daar.”

Ik wees in de richting van de bar. “Daar zou ik gerust een avondje mee op stap willen,” giechelde ik.

“Ik kan echt niet geloven dat we het voorbije half jaar allemaal gedumpt zijn. Zulke vreselijke meiden zijn we nu toch ook weer niet, toch?” zei Jessy.

“Wij niet, maar jij ... daar ben ik toch niet zo zeker van.” Amy stak haar tong uit, terwijl Jessy deed alsof ze gekwetst was.

“Auw, mijn hart!” Ze legde haar handen op haar borst en liet zich in haar stoel vallen.

“Ach het lag toch al in duizend stukken,” plaagde Laura haar, “dus dat ene breukje meer kan er nog wel bij, zeker?”

“Er is maar één vreselijk mens en dat is Brenda. Nu ja ... eigenlijk heeft ze me een gunst gedaan, achteraf gezien dan toch,” zei ik, hoewel ik daar diep van binnen nog niet honderd procent zeker van was.

Al bij al waren we nog vrij vrolijk, maar dat waren we de afgelopen maanden zeker niet geweest.

Amy werd als eerst gedumpt, op Nieuwjaarsdag nota bene! Maar ja, wat wil je, Amy's vriend was echt een grote eikel. Ik kan me niet herinneren dat hij ook maar één compliment heeft gegeven aan haar. Hij vernederde haar elke keer weer. En zij? Zij leek niks in de gaten te hebben. Of ze wilde het niet zien, omdat ze dacht dat ze niet veel waard was en niks beter kon krijgen.

Tot de laatste week van vorig jaar. Plots had ze het licht gezien en begon ze tegen Liam in te gaan. En wat deed hij? Haar dumpen.

Ondanks dat ze deed alsof het haar niet kon schelen, hij beledigde haar toch altijd maar, wist ik wel beter. Ze bleef maar praten over Liam en ze bleef hem, ondanks alles, verdedigen.

Op Valentijnsdag was het de beurt aan Laura. Misschien was die datum nog erger dan Nieuwjaarsdag. Van haar en Thomas hadden we het nooit verwacht. Als er één iemand zou samen blijven met haar jeugdliefde, dan was zij het! Althans dat dachten we. Niet dus.

Een echte reden heeft Thomas nooit gegeven, want zeg nu zelf: we zijn uit elkaar gegroeid, is toch echt wel de meest belachelijke reden die iemand kan opgeven. Zo cliché.

Jessy had het minst last van haar breuk. Zij had nog helemaal geen behoefte aan een langdurige relatie, zij wilde zich nog helemaal niet settelen. Dus fladderde ze van jongen naar jongen. Was ze hem beu, dan werd hij aan de deur gezet en ging ze gewoon naar de volgende.

Het enige wat nu anders was aan haar relatie met Max, was het feit dat hij haar gedumpte had vooraleer zij de kans kreeg.

En dan was ik er nog. Ik heb het langst afgezien van mijn breuk. Misschien was ik er zelfs nu nog niet helemaal over, maar daar zou deze vakantie verandering in brengen. Daar was ik van overtuigd.

Een half jaar geleden begon alles te veranderen. Jimmy begon meer en meer over te werken en plots moest hij voor het werk veel meer op verplaatsing, soms met overnachting.

Ondanks het feit dat ik achterdochtig was, geloofde ik niet dat Jimmy een affaire had. Of misschien wilde ik het gewoon niet geloven.

Na iets meer dan een maand begon ik toch wel vragen te stellen, zeker omdat hij op Valentijnsdag, een heilige dag voor hem, althans de jaren voordien, plots een belangrijke vergadering had 's avonds. 'Niet uitstelbaar naar een andere datum,' had hij gezegd.

Omdat hij me enkele dagen later plots verwende met een extravagant diner, gevolgd door een avondje uit in een exclusieve club, verdween alle achterdocht weer als sneeuw voor de zon. 'Zijn goedmaker omdat hij Valentijn had gemist,' had hij tussen de zoenen door gefluisterd. Hij leek er echt oprecht spijt van te hebben. Spijt dat hij bijna betrappt was, bedacht ik me nadien.

Na de leuke avond, kwam Jimmy weer elke avond tijdig thuis en waren de zakelijke reizen plots gedaan. Toen ik vroeg hoe het kwam, zei hij dat het gewoon een rustigere periode was. Dat het kon zijn dat het binnen bepaalde tijd weer zo ging zijn.

En inderdaad. Twee weken later begon het weer helemaal zoals voordien. Late vergaderingen, overwerk en nog meer zakelijke uitstapjes.

Gelukkig niet alles tegelijk, althans toch niet in het begin. Als hij moest overwerken, dan ging hij niet weg voor zaken. Had hij late vergaderingen, dan moest hij niet overwerken.

Ik had er geen problemen mee, hij had nu eenmaal een belangrijke baan, dat beweerde hij toch.

Na een tijdje begonnen de vergaderingen, het overwerk en de zakelijke tripjes frequenter voor te komen en begon ik me toch weer af te vragen wat er van waar was. Ik had zelf ook best een voorname functie als manager van een kleine retail winkel, maar ik kon me niet voorstellen dat een job zoveel avondwerk vergde. Toch niet op zo'n korte periode.

In april had ik er genoeg van. Jimmy was meer niet thuis dan wel, het voelde alsof ik weer single was.

Toen ik hem erover aansprak, ging hij meteen over de rooie. Dat was voor mij het teken dat er echt meer aan de hand was. Ik bleef doorvragen. Jimmy merkte dat ik me niet liet afschepen en brak uiteindelijk. Hij had al maanden een affaire, met mijn beste vriendin Brenda. Ik was er kapot van.

Ik nam meteen al mijn spullen en ging naar mijn moeder. Daar ben ik gecrasht. Ik legde de schuld bij mezelf. Dagen aan een stuk heb ik gehuild, tot mijn moeder me tot orde riep. Hij was mijn tranen niet waard! Telkens ik in tranen wilde uitbarsten, begon ze op me in te praten. En als bij wonder werkte het.

Na een tijdje begon ik in te zien dat Jimmy de grote schuldige was in heel dit verhaal. Hij was vreemd gegaan, niet ik! Oh wat begon ik hem te haten. Ik besloot hem niet langer mijn leven te laten bepalen.

Omdat het appartementje waar we samen woonden, op mijn naam stond, zette ik op een dag al zijn spullen aan de deur en vroeg ik toestemming aan de eigenaar om het slot te vervangen.

Je had Jimmy moeten zien! Zijn ware aard kwam naar boven. Roepen, tieren, op de deur bonken. Het kon me allemaal niet meer schelen op dat moment. Hij moest uit mijn leven verdwijnen. Hoe sneller, hoe liever. Dan kon ik verder met mijn leven.

Maar Jimmy gaf niet zo snel op. Via via hoorde ik dat het, nadat hun affaire aan het licht was gekomen, vrij snel bergaf was gegaan in hun relatie en dat Brenda blijkbaar ook al een tijdje van twee walletjes aan het eten was. Tja ... eigen schuld, dikke bult zou ik zo zeggen

Jimmy smeekte om vergiffenis, hij wilde mij terug in zijn leven, had zoveel spijt van zijn misstap. En ik? Ik bleef hem staalhard negeren. Ik wilde niet zijn bij iemand die zo kan liegen.

Na ongeveer een maand kwam er plots radiostilte. Geen spoor meer te bekennen van Jimmy. Ik had blij moeten zijn, maar raar maar waar, dat was ik absoluut niet. Een gevoel van leegte overviel me, ik voelde me eenzaam.

Gelukkig waren daar dan mijn vriendinnen om me op te peppen. En toen kwam het idee om met zijn allen op vakantie te gaan, om het einde van alle ellende te vieren!

En hier zaten we dan, in Lloret de Mar, DE stad om alle zorgen te vergeten en te feesten tot je erbij neer viel. We waren hier drie dagen geleden aangekomen en hadden nog niks anders gedaan dan geluierd op het strand en liters Sangria gedronken. Aan meer hadden we eigenlijk ook geen behoefte. Het was de eerste vakantie in jaren die we met z'n vieren. Voordien was er altijd wel iemand afwezig, of waren onze vriendjes er altijd bij.

“Zeg, maar Lien, vind je die kerel achter de bar echt zo knap?” vroeg Amy.

Ik knikte enthousiast. “Heel zeker. Als ik kon, ik nam hem mee naar huis,” zei ik stoer.

Amy keek me aan met een stralende glimlach.

“Zin in een weddenschap?” vroeg ze.

Ik keek haar achterdochtig aan. Wat was ze nu weer van plan.

“Ehm ... niet echt,” antwoordde ik.

“Nou ja zeg.” Amy schudde haar hoofd. “Waar is je zin voor avontuur? Ga je nou niet zeggen dat dat ook is achtergebleven bij Jimmy, hé.”

“Oeeeeeeeeeeeh, touché,” riep Laura, terwijl ze Jessy een high five gaf.

Ik snapte niet wat er zo grappig was, maar probeerde niet te laten merken dat ik gekwetst was. Ik wilde Jimmy wel vergeten, maar dan toch ergens ook weer niet. Het boezemde me vooral angst in. Angst om voor eeuwig alleen te blijven. Als ik zelf de deur naar Jimmy niet volledig dicht

deed, had ik altijd nog iets om naar terug te keren. Dat dacht ik toch.

“En wat voor weddenschap dan?” vroeg ik een beetje geïrriteerd. Ik voelde me in het nauw gedreven. Ik wilde het niet weten, maar ik kon niet anders. Anders was ik de flauwerik en kregen ze gelijk. Dan was ik, als enige, niet klaar om mijn ex achter mij te laten.

“Wel ... jij gaat die kerel proberen te verleiden. En voor het einde van onze vakantie, moet je hem gezoend hebben.”

Ik trok grote ogen. “Ik moet wat?” vroeg ik vol ongeloof.

“Je hebt haar wel begrepen,” antwoordde Jessy.

“Geen haar op mijn hoofd dat daaraan denkt!” riep ik uit.

“En waarom niet? Wat houdt je tegen?” vroeg Laura.

“Jimmy misschien?” ging Jessy verder.

Nu had ik er genoeg van.

“Meiden, als jullie die naam nog één keer uitspreken tijdens deze vakantie, dan neem ik het eerste vliegtuig terug naar huis,” zei ik boos. Ik stond op en liep naar de bar.

Ik kon niet geloven dat Jimmy zijn naam op zo'n korte tijd al twee keer was gevallen. Ik was naar hier gekomen om hem te vergeten, niet om de hele tijd aan hem herinnerd te worden.

De barman, waar heel de heisa mee begonnen was, kwam mijn richting uit. Op zijn naamplaatje kon ik lezen dat hij Juan heette. Don Juan zeker? Een rokkenjager, zoals alle mannen.

“Wat zal het zijn, dame?”

“Sangria, alsjeblieft,” zei ik met trillende stem.

“Komt eraan,” antwoordde Juan vrolijk. Ofwel had hij niet door dat er iets was, ofwel was hij getraind om dat gewoon te negeren. Of nee ... hij was een man, dus hij wilde het gewoon niet zien. Dat was het! Bij de gedachte dat ik deze kerel zou moeten verleiden, ging ik bijna over mijn nek. Hij was knap, dat viel niet te betwisten, maar voor zijn naam had beter Don gestaan. Flirten kon hij zo te zien als de besten. Want nadat hij mij had bediend, ging hij naar een knappe meid iets verder aan de bar en begon haar met zijn ogen uit te kleden.

“Hey meid.”

Ik schrok op uit mijn gedachten

Amy stond achter me en omhelsde me. “Gaat het een beetje?”

Ik haalde mijn schouders op.

“Niet echt. Ik wil Jimmy gewoon vergeten. Maar als ik constant zijn naam hoor, dan lukt dat niet, snap je?”

“Sorry, dat was misschien niet echt een goede zet van mij. Maar we willen je alleen maar helpen. We voelen ons alle drie machteloos. We moeten toekijken hoe Jimmy je leven blijft controleren.”

Ik fronste mijn wenkbrauwen. “Hu?” zei ik verbaasd. Ook al wilde ik Jimmy niet volledig los laten, ik had daar nooit iets over verteld tegen de meiden. Ze zouden me alleen maar uitlachen daarmee en op me in praten.

Amy knikte. “Of je nu wil of niet, hij blijft alles beheersen. Jij ziet het misschien niet, maar wij wel! Geloof me.”

“Ik ben volledig over hem,” zei ik verontwaardigd. Misschien iets te snel, waardoor het waarschijnlijk niet geloofwaardig over kwam.

“Nou als het dan echt zo is, wat houdt je dan tegen op die weddenschap aan te gaan?”

Die zat. Ja, wat hield me dan tegen? Niks eigenlijk.

“Ik weet het toch zo niet.”

“Je bent bang hé?” zei Amy.

Ik keek haar boos aan.

“Bang? Waarom denk je dat?”

“Ach meid,” antwoordde Amy zacht. “Ik ken je al langer dan vandaag hoor. En news flash, been there, done that! Herinner je het niet? Ik bleef Liam verdedigen en over hem praten, ondanks wat hij allemaal had gedaan.

Ik liet mijn hoofd hangen. Ontkennen had niet langer zin.

“Je hebt gelijk,” zei ik met trillende stem. “Ik ben zo bang, bang om alleen achter te blijven.”

“Ik snap echt heel goed hoe jij je voelt, maar je moet er echt iets aan doen. Probeer hem te vergeten.”

“Hoe heb jij dat gedaan?”

Een grote grijns verscheen op Amy's gezicht.

“Ik ben op stap gegaan en heb een goede onenightstand gehad,” giechelde ze.

“Dat lieg je!” riep ik verontwaardigd uit.

Amy schudde haar gezicht.

“Echt niet meid, op het graf van mijn moeder, ik lieg niet.”

“Nou ...” Ik twijfelde even.

“Je weet dat mijn moeder mijn alles was.” Daar had ze wel gelijk in. Haar moeder was twee jaar geleden gestorven aan kanker. Ze had gestreden tot de laatste zucht. En Amy had haar moeder verzorgd tot de laatste seconde. Dag en nacht zat ze aan haar bed.

“God hebbe haar ziel,” zei ik zacht. “Ik geloof je. Maar voelde je je achteraf niet slecht?”

Amy haalde haar schouders op. “Ik heb er niet al te veel bij stil gestaan. Ik was blij dat ik Liam achter me kon laten. En het was echt heerlijk om gewoon je ding te doen en dan weg te gaan, zonder ook maar één keer achterom te kijken. En ook heerlijk om gewoon die lust te voelen. Geen gevoelens, alleen maar lust. Heerlijk gevoel.”

Amy keek me aan om te kijken of ze me al had overtuigd. “Komaan meid! Leef in het nu, niet in het verleden! En ook niet in de toekomst. Neem alles wat er op je pad komt, zoals het komt. Niet te veel nadenken en analyseren.”

“Oké, het is goed! Ik ga de weddenschap aan!” zuchtte ik, ondanks dat ik nog altijd niet volledig overtuigd was.

“Goed zo, meid! Ik ben trots op je.” Amy gaf me een schouderklopje. “Laten we nu terug gaan naar de andere meiden en ze het goede nieuws vertellen.”

Onderweg naar het strand, begon mijn zelfvertrouwen te groeien. Met Amy's woorden in mijn achterhoofd, begon ik

me sterk te voelen. Ik ging het kunnen. Ik wilde het. En ik had recht op een beetje geluk, genot en plezier.

Bij iedere stap die ik zette, voelde ik mezelf groeien. Ik hief mijn hoofd en ging ervoor! Ik had hier recht op. Meer dan iemand anders. Jimmy had me bedrogen, belogen en me gebroken. Maar dit ging niet langer doorgaan! Ik had recht om te leven. Ik ging steeds sneller lopen. Amy begon te lachen.

“Nou meid, mijn woorden hebben je blijkbaar deugt gedaan. Je gaat plots als een speer.

Ik draaide me naar haar toe en lachte breed.

Laura en Jessy keken me beschaamd aan. “Het spijt ons,” begon Laura.

Ik wuifde met mijn hand. “Geeft niks, misschien hebben jullie wel gelijk. En daarom ...”

“... gaat ze de uitdaging aan,” zei Amy met een grote glimlach.

“Echt?”

Ik knikte. “Ik ga zelfs nog iets straffers doen. Ik ga hem tegen vanavond binnen halen. Kwestie van me niet meer te bedenken.”

“En wat bedoel je met binnen halen?” vroeg Laura.

“Nou ik ga voor een goede, hete wip. Een zoen is zo banaal en cliché. Dat kan ik met iedere kerel hier aan de bar of op het strand.”

Amy keek me geschokt aan.

“Lien, dat hoef je echt niet te doen, hoor. Het is niet omdat ik dat daarnet zei, dat je dat ook moet doen. Dat is iets persoonlijks.”

Nu was het de beurt aan Laura en Jessy om geschokt te kijken, terwijl Amy stond te glunderen. “Heb jij ...”

Amy knikte vrolijk. “Mijn manier om Liam te vergeten. Ik heb gedaan wat ik had gezworen nooit te doen. Maar dat wil dus niet zeggen dat Lien dat ook moet doen.”

“Meiden, ik wil dit echt graag. Ik wil een statement maken. Ik geloof je als je zegt dat dit kan helpen. En baat het niet, schaadt het niet, hé.”

“Ik weet het toch niet,” zei Laura twijfelend. “Weet je het zeker?”

Ik knikte overtuigend ja.

“Heel zeker. En als het me lukt, hoef ik de rest van de vakantie niks meer te betalen. Lukt het me niet, dan trakteer ik jullie iedere dag op een glas Sangria.”

“Afgesproken. Maar het lukt je volgens mij niet,” zei Jessy.

“Wedden van wel?” antwoordde ik met een grote glimlach op mijn gezicht. Ik zou ze wel eens wat laten zien. Ik, nog altijd niet over Jimmy? Yeah right. Ik ging vandaag, hier en nu bewijzen dat ik wel over hem was. En wel door even in het wilde weg met een vreemde jongen van bil te gaan.

“Goed zo!” zei Laura. “Een goeie wip zal je goed doen.”

Mijn mond viel open van verbazing. Had Laura, de nerd van de groep, dat nou echt gezegd?

“Maar eerst wat goed indrinken.” Ik hield mijn glas Sangria omhoog, zei “Santé” en dronk het in één teug leeg.

“Hier ga ik dan,” zei ik stoer. Ik stond op en duizelde een beetje. Die alcohol was me al serieus naar het hoofd gestegen. Maar ik had maar één doel, Jimmy vergeten.

Juan, want zo heette hij, stond breed te grijnzen. Hij leek precies te weten wat ik wilde.

“Hey knappe griet, zo snel terug. Je ziet er een stuk vrolijke uit dan daarnet. Alles weer in orde zo te zien. Wat wil je?”

Ik rolde met mijn ogen. “Sta jij ook op het menu?” giechelde ik.

“Wauw, heb ik zo'n goede indruk gemaakt op jou. Nou ... alleen voor speciale mensen, zoals jij,” fluisterde Juan.

Hij draaide zich om en riep iets in het Spaans naar één van zijn collega's. Die grijnsde en stak zijn duim omhoog. Mijn Spaans was niet goed genoeg om alles te begrijpen, maar genoeg om te weten dat hij gewoon vlakaf zijn plannen uit de doeken had gedaan bij zijn collega.

Ach wat maakte het uit. Ik wilde een wip en hij zat er niks mee in me die te geven. Het maakte me niet uit of hij dat iedere dag met een ander meisje deed. De zenuwen gierden door mijn lijf. Adrenaline liet mijn hart dubbel zo snel slaan.

“Helaas sta ik pas deze binnen twee uur op het menu. De baas is momenteel nog aanwezig en als ik nu met je mee ga, krijg ik problemen.”

Ik keek hem begrijpend aan.

“Maar toch exclusief of niet?” vroeg ik ondeugend.

“Jij krijgt een aangepast menu straks. Kom tegen half vijf terug.”

Juan knipoogde naar me.

“Kom hier, dan geef ik je al een voorsmaakje.”

Juan boog zich voorover en trok me een stukje over de bar. Zachtjes zoende hij me.

“Bekijk dit als een klein voorspel. Ik zie je straks,” fluisterde hij in mijn oor. Ik had het meteen bloedheet en kon niet wachten tot we twee uur verder waren. Ik had nu nog meer zin in hem.

Met een knalrood hoofd liep ik terug naar de meiden.

Laura en Jessy zaten met een grijns op hun gezicht. Ik wist wat ze dachten. Iedere dag Sangria op mijn kosten.

“Sorry girls, ik zal jullie moeten teleurstellen. Het is niet wat jullie denken. Het gaat me lukken.”

“Ach meid, geloof je dat zelf?” vroeg Jessy.

“Jep, ik heb een afspraak met hem binnen twee uur. De baas van de bar is er nog en hij kon dus helaas niet weg. Hij wil geen problemen krijgen, en dat snap ik.”

“Je weet toch wat dat wil zeggen,” zei Laura. Ik hoorde wat bezorgdheid in haar stem.

Ik zuchtte. “Ik snap waar je heen wil. Ik ben echt niet zo naïef om te denken dat hij dit enkel bij mij doet hoor. Hij staat daar volgens mij om meiden te verleiden. Ik zie heus

wel dat er zo goed als alleen maar meiden in die bar zitten. Hij flirt met iedereen.”

“Dus ...”

“Dus, niks” zei ik stoer. “Zolang het veilig gebeurt, maakt het toch niks uit? En trouwens, ik heb hem de afgelopen uren nog niet zien zoenen met iemand. En we zitten hier toch al een tijdje, niet? Je had die andere meisjes moeten zien! Ze sloegen groen uit van jaloezie!”

Het was waar. Toen Juan me zoende, werd het opvallend stil in de bar. Ik voelde de blikken zich in mijn rug boren. Maar dat gaf me alleen nog maar een extra boost om door te gaan. Ik voelde me een uitverkorene. En niks of niemand zou me kunnen tegen houden.

“In ieder geval, ik heb nog twee uur om me voor te bereiden. Dus ik ga nu eerst even langs de winkel. Ik mag er niet van uit gaan dat Juan alles bij zich heeft. Als jullie begrijpen wat ik bedoel,” zei ik, terwijl ik knipoogde.

“Ja duh, we zijn misschien wel blond, maar niet dom hoor,” lachte Amy.

“En nadien ga ik een goed lang bad nemen. Even ontspannen en me voorbereiden.”

“Geniet ervan,” zei Jessy.

“Maar weet dat je altijd nog terug kan,” ging Laura verder. In het begin was ze enthousiast geweest, maar daar bleek niet veel van over te schieten.

“Bedankt voor je bezorgdheid,” zei ik tegen Laura. “Maar ik weet wat ik doe. Je hoeft je geen zorgen te maken. Ik laat

alles veilig gebeuren en als ik toch niet wil, doe ik het echt niet, dat beloof ik je.”

“Ga nou maar, of je komt tijd te kort.”

“Komt in orde!” zei ik vrolijk. Ik liep richting het hotel en passeerde daarbij de bar. Juan stond naar me te kijken en gooide me een paar handkusjes. Dit ging helemaal goed komen.

Ik wuifde even terug en zette mijn weg verder. Eerst even langs de hotelwinkel. Gelukkig kon je daar discreet voorbehoedsmiddelen kopen. Blijkbaar waren ze dat daar gewoon, want niemand keek raar op.

Twee uur later was het zover. Ik was er helemaal klaar voor. Omdat ik wist dat al mijn kledij uit ging vliegen, had ik mijn kleinste en gemakkelijkste bikini met strikjes aangetrokken. Ruikend naar heerlijke passievruchten – hoe ironisch – en gewapend met condooms, trok ik naar de bar. Lang hoefde ik niet te zoeken. Juan stond al te wachten. Weer riep hij iets naar zijn collega, die weer zijn duim op stak en wuifde dat hij kon beschikken. Een rilling liep langs mijn rug. Nu moest ik gaan beslissen wat ik zou doen. Of net niet doen. Ik zette mijn verstand op nul en ging ervoor. Het was nu of nooit. En als het niet lukte om Jimmy achter me te laten, dan kon ik toch op zijn minst de hele vakantie genieten zonder nog veel geld uit te geven.

Juan kwam achter de bar vandaan en nam me mee naar een kamertje boven de bar. De gedachte kwam in me op dat